

Світло в темряві

Про книгу

Двадцять років тому Луїзіані зникли дівчата-підлітки. Батько дванадцятирічної Хлої Девіс зізнався у вбивстві шістьох жертв, за що був засуджений на довічне ув'язнення. Після цього життя Хлої, її брата й матері стало нестерпним: усі знали, хто вони такі та що їх спіткало. Щоб позбутися спогадів і якось зарадити собі, уже доросла Хлоя стала психологом. Але іноді їй здається, що вона не контролює свого життя, так само як і складні підлітки, з якими працює. Та найстрашніше те, що напередодні її весілля в місті, де вона тепер мешкає, знову зникли дівчата. Хто ж тепер у цьому винний?..

Надзвичайно добре продумана захоплива історія
з карколомними поворотами сюжету...

THE WASHINGTON POST

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ

Бестселер
The New York
Times

СТЕЙСІ ВІЛЛІНГЕМ

Деякі тіні ніколи не зникають

СТЕЙСІ ВІЛЛІНГЕМ

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ

2023

ISBN 978-617-17-0172-4 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Перекладено за виданням:
Willingham S. A Flicker in the Dark / Stacy Willingham. — New York : Minotaur Books, 2021. —
368 p.

Переклад з англійської *Дарини Березіної*

Дизайнер обкладинки *Валерія Прядко*

Віллінгем С.

В44 Світло в темряві / Стейсі Віллінгем ; пер. з англ. Д. Березіної. — Х. : Віват, 2023. — 416 с.
— (Серія «Художня література» ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0033-8 (укр.)

ISBN 978-125-08-0382-5 (англ.)

Двадцять років тому в Луїзіані зникли дівчата-підлітки. Батько дванадцятирічної Хлої Девіс зізнався у вбивстві шістьох жертв, за що був засуджений на довічне ув'язнення. Після цього життя Хлої, її брата й матері стало нестерпним: усі знали, хто вони такі та що їх спіткало. Щоб позбутися спогадів і якось зарадити собі, уже доросла Хлоя стала психологом. Але іноді їй здається, що вона не контролює свого життя, так само як і складні підлітки, з якими працює. Та найстрашніше те, що напередодні її весілля в місті, де вона тепер мешкає, знову зникли дівчата. Хто ж тепер у цьому винний?..

УДК 821.111(73)

© Stacy Willingham, 2021

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2023

Хто змагається зі страховищами, має пильнувати, щоб самому не обернутися на страховище.
Адже, коли довго дивишся в прірву, прірва також вдивлятиметься в тебе.

Фрідріх Ніцше

ПРОЛОГ

...А я ж бо вважала, що знаю, які вони, чудовиська.

Тоді, змалку, я уявляла їх таємничими тінями, що нипають за вішаками в шафі, ховаються під ліжком, чаються в лісі. Я майже фізично відчувала їхню присутність у себе за спиною. Вони підступалися ближче, коли я поверталася додому зі школи в червонястому світиві призахідного сонця. Не знаю, як змалювати це відчуття, але я просто звідкілясь *знала*, що вони там. Відчувала їх кожною клітинкою, відчувала небезпеку — це було те лоскітне відчуття на шкірі, що з'являється за мить до того, як на твоє безборонне плече лягає чужа рука. Те відчуття, що виникає, коли розумієш: оце, непозбувно мультке, — то насправді погляд чужих очей, що вгвинчується тобі в потилицю з-за вибуялого чагарника.

Аж тоді ти озираєшся — а очей немає.

Пам'ятаю це відчуття: бакаювата земля, у якій ніби загрузали мої худенькі кісточки, — я простувала, щомиті прискорюючи крок, рінявим путівцем, що вів до будинку, а там, позаду, від'їжджав від зупинки шкільний автобус, обдавши мене викидними газами. У лісі танцювали тіні, сонячні промені соталися крізь верховіття, мій власний силует здавався величезним, наче примара тварини, готової накинутися...

Я глибоко дихала, рахувала до десяти. Заплющувала очі. Замружувалася щосили.

А тоді бігла.

Щодня я мчала тією безлюдною дорогою. І будинок, що маяв попереду, здавалося, не ближчав, а навпаки, щокроку віддалявся. Кросівки сколочували жмутки трави, дрібну жорстку й куряву, а я мчала, тікала... Від чогось. Від того, що було *там* і чекало. Чекало. Чекало на мене.

Наступаючи на шнурки власних кросівок, я дерлася вгору ґанком і влітала просто в теплі батькові обійми. Його гарячий подих опалював мені вухо.

— *Я з тобою, з тобою!* — шепотів він.

Його пальці пестили моє волосся, кожен ковток повітря краяв легені. Серце гупало в грудях, а в голові жило одне-єдине слово: «безпека».

Чи то мені так тоді здавалося.

Формування навички боятися має бути такою собі повільною еволюцією. Поступовим переходом від Санта-Клауса в місцевому торговельному центрі до бабая під ліжком; від фільму з рейтингом «дітям до шістнадцяти», що його дозволила тобі переглянути безістерка, до чоловіка, який сидить в автівці з увімкненим двигуном і з тонованими віконцями й затримує на тобі погляд на мить довше, ніж годиться, коли ти в присмерку чимчикуєш вулицею. Краєм ока ти завважуєш, що та автівка все ближче, відчуваєш, як серце гупає вже не лише у грудях, але й у шиї, ба навіть під повіками. Це навчальний процес, постійний перехід від однієї потенційної загрози до іншої, і *кожна* з них значно небезпечніша за попередню.

Але це не мій випадок. Усвідомлення страху накрило мене з силою, з якою досі моєму підлітковому організму не випадало стикатися. З силою, такою мірою задушливою, що аж дихати було боляче. І цієї миті, коли розуміння того, що таке страх, навалилося на мене, воно змусило усвідомити: насправді чудовиська не ховаються в лісі; насправді вони зовсім не тіні в хащах і не невидимі примари, що чаяться в темних кутах.

Ні, справжні чудовиська сновигають на видноті.

Мені було дванадцять років, коли оці тіні почали отримувати форму, набувати подобизни. З примарних вони ставали матеріальнішими. Реальнішими. Саме тоді я поволі усвідомила, що, можливо, чудовиська живуть серед нас.

І було одне чудовисько, якого я навчилася боятися найдужче.

ТРАВЕНЬ, 2019 РІК

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У горлі лоскоче.

Спочатку ледь-ледь. Наче кінчиком пера проводять по стравоходу, згори донизу. Пхаю туди, углиб до горла, язика й намагаюся почухати.

Не допомагає.

Сподіваюся, це не ознака того, що я от-от занедужаю. Чи останнім часом у моєму оточенні траплялися хворі? Може, хтось із застудою? Авжеж, стовідсотково впевненою щодо цього в моєму разі бути не можна. Я ж цілісінький день межи люди. На позір жоден із них хворим не здавався, але звичайна застуда може бути заразною ще навіть до того, як оприявняться перші симптоми.

Або, можливо, це алергія. Рівень пилку амброзії в повітрі вищий за норму. Він, відверто кажучи, просто скажено перевищений. Вісім балів із десяти за алергошкалою. Маленьке коліщатко на віджеті погоди мого смартфона яскраво-червоне.

Тягнуся по склянку з водою, відпиваю ковток. Якийсь час ганяю воду в роті, перш ніж проковтнути.

Не допомагає.

Кашляю.

— Так?

Зводжу очі на пацієнтку — незрушну, наче дошка, ременями приторочена до моєї величезної, обіп'ятої шкірою кушетки. Пальці вона зчепила на колінах — шкіра рук бездоганна, за винятком ледь помітних шрамів, тоненьких, глянцевих. Завважую браслет на зап'ястку; насправді головне його призначення — це спроба приховати найбільший рубець, глибокий, рваний, багрянний. Дерев'яні намистини, срібна підвіска-хрестик, що звисає з прикраси, наче з вервиці.

Знову зводжу погляд на дівчину, роздивляюся вираз обличчя, її очі. Сліз немає, але для них іще зарано.

— Перепрошую... — кажу, зазираючи до нотатника, що лежить переді мною, — перепрошую, Лейсі. У мене просто в горлі засвербіло. Розповідайте далі, будь ласка.

— Йой... — видихає вона. — Гаразд. Ну тобто, як уже казала... я просто іноді так скаженію... ви розумієте, про що я? Сама не знаю, чому так стається. Наче цей гнів у мені все накопичується, накопичується... а потім, перш ніж я усвідомлюю це, мені треба...

Вона потуплюється на свої руки. Розчепірює пальці віялом. Вони вкриті дрібними порізами — наче тоненькі друзки скла сховані в павутинному мереживі ліній на шкірі між пальцями.

— Це наче звільнення, — каже вона. — Це допомагає мені заспокоїтися.

Киваю, намагаючись не звертати уваги на те, як дере в горлі. Усе дужче й дужче.

«Можливо, це через пил, — кажу я собі. — Адже тут стільки пилу!» Озираюся на підвіконня, на книжкову полицю, на дипломи в рамках, що висять на стіні, — усі вони вкриті тонким сірим шаром, що ледь мерехтить у сонячному промінні.

«Зосередься, Хлоє».

Знову дивлюся на дівчину.

— Як ви гадаєте, Лейсі, а в чому причина?

— Я ж щойно сказала вам. Я не знаю.

— А якби я запропонувала вам поміркувати на цю тему?

Вона зітхає. Відводить очі. Старанно витріщається в нікуди. Уникає зорового контакту. Незабаром будуть сльози.

— Ну, гадаю... це, мабуть, якимось чином пов'язано з моїм батьком, — каже нарешті. Нижня губа ледь помітно тремтить. Вона відкидає пасмо білявого волосся з чола. — З тим, що він пішов... ну й усе таке...

— Коли саме ваш батько пішов?

— Два роки тому, — каже вона. І тут-таки самотня сльозинка з'являється в кутику ока й збігає вкритою ластовинням щокою. Дівчина розлючено її витирає. — Він навіть не попрощався. Навіть не сказав нам, якого довбаного дідька він іде. Просто *пішов*.

Киваю, базграючи свої нотатки.

— А як, на вашу думку, чи можна сказати, що ви аж дотепер неабияк розлючені на свого батька через те, що він отак-от вас покинув?

Її нижня губа знову тремтить.

— І, позаяк він не попросився, ви не мали змоги пояснити йому, як почуваєтеся через його вчинок?

Вона киває, звертаючись до книжкової шафи в кутку, досі уникаючи зустрічатися зі мною очима.

— Так, — каже вона. — Мабуть, можна й так сказати.

— А ще на когось ви лютитесь?

— На маму, мабуть. Не знаю чому. Я завжди вважала, що то вона його вижила з дому.

— Зрозуміло, — кажу я. — А ще на кого?

Вона мовчить. Кінчиком нігтя підчіпляє задирку на пальці.

— На себе, — шепоче, уже навіть не намагаючись витирати сльози, що збираються в кутиках очей. — За те, що була недостатньо хорошою задля того, щоби він захотів залишитися.

— Лютитися — це нормально, — кажу я. — Ми всі відчуваємо лють. А тепер, коли ви змогли проговорити вголос, чому саме ви лютитесь, ми можемо попрацювати разом, щоби допомогти вам давати цьому раду. Себто щоби навчити вас давати цьому раду в такий спосіб, аби це вам не зашкодило. То як вам такий план?

— Це така довбана дурня... — бурмотить вона.

— Що саме?

— Усе. Він. Усе це. Те, що я тут.

— Чому саме те, що ви тут, здається вам дурнею, Лейсі?

— Я не мала бути тут!

Вона вже горлає. Спокійно відкидаюся на спинку, сплітаю пальці шатром. Хай собі викричиться.

— Так, я сердита, — каже вона. — І що з того? Бляха... мій тато мене покинув. Він мене *покинув*. Ви хоч уявляєте, як воно — це пережити? Чи уявляєте, що воно таке — бути дитиною, в якій немає батька? Ходити до школи, де всі на тебе витріщаються? Пліткують у тебе за спиною?

— Власне, я це знаю, — кажу. — Я й справді знаю, як воно. Не прикольно.

Вона мовчить. Зчеплені на коліні руки тремтять. Стискає між великим пальцем і вказівцем хрестик на браслеті. Тре його. Вгору, вниз, вгору, вниз.

— Ваш тато теж вас покинув?

— Щось на кшталт.

— Скільки вам тоді було?

— Дванадцять, — відповідаю.

Вона киває.

— А мені тепер п'ятнадцять.

— Моєму братові тоді було п'ятнадцять.

— То ви мене розумієте, так?

Цього разу киваю я. Усміхаюся. Встановити довірливі стосунки — це найскладніша частина.

— Розумію, — кажу я, знову подавшись уперед, скорочуючи відстань між нами. Тепер вона дивиться просто на мене, вологі від сліз очі благально зазирають у мої власні. — Я чудово вас розумію.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Моя професія живиться стереотипами, і я це знаю напевне.

Але для існування стереотипів є вагома підстава.

Вона полягає в тому, що вони правдиві.

П'ятнадцятирічна дівчинка, яка лезом крає собі шкіру, найімовірніше, потерпає від почуття власної неповноцінності, відчуває потребу зазнати фізичного страждання, щоби заглушити емоційний біль, який патрає їй душу. Вісімнадцятирічний хлопець, у якого є проблеми із керуванням гнівом, достеменно переймається через конфлікт між батьками, відчувається полишеним, має потребу довести власну значущість. Потребу зовні здаватися сильним, коли всередині все в ньому розсипається на друзки. Двадцятирічна студентка коледжу, яка пиячить, спить з кожним хлопцем, що купить їй горілку з тоніком за два долари, а потім через це ридає зранку, просто-таки випромінює низьку самооцінку й прагнення привернути чужу увагу, за яку вдома їй постійно доводилося боротися. А на додачу потерпає від внутрішнього

конфлікту — між людиною, якою вона є насправді, і людиною, якою, на її думку, прагне бачити оточення.

«Проблеми з батьком. Синдром єдиної дитини в родині. Наслідки розлучення батьків».

Усе це стереотипи, так, але вони правдиві. І я маю право це стверджувати, бо я й сама — стереотип.

Кидаю погляд на смартгодинник. На ньому блимає нагадування про запис сьогоднішнього сеансу. Тривалість — 1:01:52. Натискаю «Надіслати на iPhone» і спостерігаю за тим, як маленький таймер змінює колір із сірого на зелений, поки файл передається на мій смартфон, а разом синхронізується з ноутбуком. «Ось вони, переваги високих технологій».

Пригадую, як, коли була маленькою дівчинкою, кожен лікар брав мою медичну картку, гортав її сторінка за сторінкою, поки я сиділа на черговій бувалій у бувальцях кушетці, схожій на всіх своїх попередниць, і витріщалася на шафки в кабінеті, напхომ напхані чужими проблемами. Ущерть повні таких самих людей, як я. Це якимось чином змушувало мене почуватися не такою самотньою, почуватися нормальнішою. Ці металеві шафки на чотири шухляди були символом того, що, можливо, настане день, коли я зможу якось висловити свій біль: вербалізувати його, викричати, виплакати — і потім, коли таймер, установлений на годину, відрахує час до нуля, ми зможемо просто згорнути теку й покласти до шухляди, надійно замкнути й забути про її вміст до наступного сеансу.

П'ята година, завершення робочого дня.

Дивлюся на монітор комп'ютера, на хащу з іконок, до яких нівельовано всіх моїх пацієнтів. Тепер у мене немає *завершення робочого дня*. Пацієнти завжди знаходять спосіб прорватися до мене завдяки електронній пошті й соцмережам — принаймні їх мої клієнти активно використовували до того, як я, нарешті, здалася й видалила звідти свої сторінки, утомившись від перегляду панічних приватних повідомлень від пацієнтів із черговою кризою. Я завжди напоготові, завжди насторожі, такий собі цілодобовий мінімаркет з неоновною табличкою «Відчинено», що мерехтить у темряві, щосили намагаючись не згаснути.

На екрані вигулькує повідомлення про передачу файлу із записом, я клікаю по ньому, перейменовую файл на «ЛейсіДеклер_Сеанс 1», а тоді відводжу очі від комп'ютера і, примружившись, дивлюся на запилюжене підвіконня — зараз, у світиві призахідного сонця, бруд іще помітніший. Знову прочищаю горло, прокашлявшись кілька разів. Нахилившись боком, тягну за дерев'яну клямку, висуваючи нижню шухляду столу. Порпаюся у власній робочій аптечці. Дивлюся на слоїчки з пігулками, де пересічний ібупрофен сусідує з іншими препаратами, зі значно закандзюбистішими назвами: алпразоламом, хлордіазепроксидом, діазепамом¹. Відсуваю їх і хапаю коробку емерджену-С², висипаю вміст пакетика в склянку з водою і розмішую пальцем.

Відпиваю кілька ковтків і беруся писати електронного листа.

Шеннон!

Щасливої тобі п'ятниці! У мене щойно відбувся чудовий перший сеанс із Лейсі Деклер — дякую тобі за те, що відрядила її до мене. Хотіла ще раз звіритися щодо медичних препаратів. Я побачила, що ти нічого їй не приписала. За результатами сьогоднішнього сеансу, гадаю, що їй не завадить прозак³ у маленькій дозі. Як думаєш?

Чи немає протипоказань?

Хлоя

Натискаю «Надіслати» й відкидаюся на спинку стільця, допиваючи свою воду з присмаком мандарина. Залишки порошку на дні склянки перетворилися на клей, беручий і тяглистий, він липне до зубів і язика помаранчевою крупкою. За кілька хвилин я дістаю відповідь.

Хлоє!

Можеш не дякувати. Як на мене, нормально. Приписуй.

P.S. Як щодо того, щоби хильнути чогось найближчим часом? Конче треба обговорити подобиці прийдешнього ВИЗНАЧНОГО ДНЯ!

Докторка Шеннон Тек

Знімаю слухавку робочого телефона, набираю номер аптеки Лейсі, того самого закладу з мережі CVS, куди вчащаю й сама — зручно! — і мене одразу перемикають на автовідповідач. Залишаю повідомлення:

— Вітаю. Так. Це докторка Хлоя Девіс... *Х-л-о-я Д-е-в-і-с*. Телефоную, щоб оформити рецепт для Лейсі Деклер... *Л-е-й-с-і Д-е-к-л-е-р...* дата народження — 16 січня 2004 року. Я приписала пацієнтці прозак, дозування — 10 міліграмів на день. Курс — вісім тижнів. Рецепт без можливості автоподовження, будь ласка.

Витримую паузу, тарабаню пальцями по столу.

— Також хочу виписати повторний рецепт для іншого пацієнта. Тайлер Брітс. *Т-а-й-л-е-р Б-р-і-т-т-с*, дата народження — 2 травня 1982 року. Ксанакс⁴. Дозування — 4 міліграми на день. Ще раз, це докторка Хлоя Девіс. Мій номер телефону: 555-212-4524. Дякую.

Натискаю відбій, дивлюся на телефонну слухавку, яка тепер незрушно лежить на базі. Знову переводжу погляд на вікно: призахідне сонце надає мебльованому гарнітуру з червоного дерева відтінку помаранчевого, який не вельми відрізняється від глевкого осаду на денці склянки. Дивлюся на годинник — пів на восьму — і вимикаю ноут. Аж тоді підстрибую від несподіванки, коли телефон деренчить, раптом повставши з мертвих. Дивлюся на нього — мій робочий день уже завершено, до того ж сьогодні п'ятниця. Тому й далі збираю речі, ігноруючи дзвінок, аж допоки мені раптом не спадає на думку, що це можуть телефонувати з аптеки з якимись уточненнями щодо рецептів, які я щойно надиктувала. Вичікую, поки пролунає ще одне дзеленчання, а тоді знімаю слухавку.

— Докторка Девіс, — кажу я.

— Хлоя Девіс?

— Докторка Хлоя Девіс, — виправляюсь. — Так, саме вона. Чим можу допомогти?

— Овва, надто складно до вас пробитися...

Голос чоловічий, і додзвонювач сміється трохи силувано, наче я вже встигла чимось його роздратувати.

— Перепрошую, ви мій пацієнт?

— Я не пацієнт, — озивається голос у слухавці. — Але я вам цілий день намагаюся додзвонитись. *Цілісінький* день. Ваша секретарка відмовлялася з вами з'єднувати, тому я вирішив набрати вас після завершення робочого дня, щоб перевірити, чи не перемкнуть мене,

бува, одразу на автовідповідач. Я й не сподівався, що ви візьмете слухавку.

Суплюся.

— Власне, це мій робочий телефон. Я не приймаю на нього особисті дзвінки. Мелісса з'єднує зі мною лише моїх пацієнтів... — затинаюся, спантеличена тим, з якого це доброго дива я раптом виправдовуюсь і доповідаю якійсь сторонній людині про те, як усе влаштовано в мене на роботі. Голос мій суворішає: — Чи можу поцікавитися, з якого приводу ви телефонуєте? Хто ви?

— Мене звати Арон Дженсен, — каже він. — Я журналіст із *The New York Times*.

Мені перехоплює дух. Кашляю, хоча враження, мабуть, таке, що я просто похлинулася повітрям.

— З вами все гаразд? — питає він.

— Так, я в нормі, — одказую. — Просто зараз маю проблеми з горлом. Перепрошую... Із *The New York Times*?

Щойно спитавши це, відчуваю гострий проштрик ненависті до себе. Я ж бо знаю, чому телефонує цей чоловік. Відверто кажучи, я мала бути готовою до цього. Готовою до того, що хтось зателефонує. Може, не з *The New York Times*, але хтось достеменно мав зателефонувати.

— Ви знаєте нас?.. — Він якусь мить вагається. — Ну, тобто газету?

— Так. Я знаю, хто ви.

— Я пишу статтю про вашого батька. І мені кортить докладно з вами поговорити. Чи можу запросити вас на каву?

— Вибачте, — кажу, перериваючи його. *Дідько*. Чому я постійно перепрошую? Я глибоко зітхаю і вдаюся до другої спроби: — Мені немає про що вам розповісти.

— Хлоє... — починає він.

— Докторка Девіс.

— *Докторко Девіс*, — повторює він, зітхнувши. — Незабаром річниця. Двадцять років. Я впевнений, що вам це відомо.

— Певна річ, що мені це відомо, — відгаркуюсь я. — Минуло двадцять років, але геть нічого не змінилося. Ті дівчата й досі мертві, а мій батько й досі за ґратами. Чому вас усе ще цікавить ця тема?

Арон на іншому кінці дроту мовчить. Розумію, що вже й без того забагато йому розп'яткала. Уже задовольнила цей збочений

журналістський потяг, що спонукає їх наново ятрити рани інших людей, коли ті вже стали загоюватися. Я вже дала йому достатньо поживи, щоб він відчув металевий присмак у роті та спрагле бажання дізнатися більше, щоб його вабило до мене, наче акулу до крові.

— Але ж ви змінилися, — каже він. — Ви і ваш брат. Нашій аудиторії цікаво буде дізнатися, як вам ведеться... як ви даєте цьому раду...

Пускаю очі під лоба.

— А ваш батько... — веде він далі. — Може, він теж змінився. Ви з ним не спілкувалися?

— Мені нічого йому сказати, — озиваюсь я. — І вам мені теж сказати нічого. Будь ласка, більше не турбуйте мене.

Кладу слухавку, гепнувши її на базу з дещо більшою силою, ніж збиралася. Опускаю очі й бачу, що пальці тремтять. Заправляю пасмо волосся за вухо, щоб чимось зайняти руки, дивлюся у вікно, де небо заливає густою чорнильною синявою, і сонце там, на обрії, здається бульбашкою, яка от-от лусне.

Відтак рвучко розвертаюся до столу, хапаю сумочку, відштовхую стілець і підводжуся. Дивлюся на настільну лампу. Повільно видихаю, а тоді вимикаю її та ступаю непевний крок у темряву.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Існує чимало вигадливих способів, у які ми, жінки, підсвідомо захищаємо себе протягом дня. Захищаємо себе від тіней, від невидимих хижаків. Від напоумливих історій і міських легенд. Способів такою мірою вигадливих, аж ми, відверто кажучи, навіть не усвідомлюємо, що використовуємо їх.

Вийти з роботи до того, як надворі споночіє. Крокуючи до автівки, завбачливо припаркованої попід ліхтарем на випадок, якщо до того, як споночіє, з роботи вирватися *не вийде*, однією рукою притискати до грудей сумочку, а другою тримати наготові ключі, наче зброю. Підійти до автівки, зазирнути на заднє сидіння, перш ніж відмикати передні дверцята. Міцно тримати телефон, так, щоб указівцем було зручно натиснути 911. Сісти в автівку. Замкнути дверцята зсередини. Не зволікати. Хутко поїхати.

Виїжджаю з паркувального майданчика біля будівлі, де розташовано мій кабінет, і їду геть із міста. Зупиняюся на червоний сигнал світлофора, дивлюся в дзеркало заднього виду і — мабуть, це вже звичка — підморгную власному відображенню. Вигляд у мене скуйовджений.

Надворі тепло й волого, такою мірою тепло й волого, що шкіра в мене лисниться, а зазвичай пряме каштанове волосся трохи взялося кучерями на кінчиках — на такий перукарський ефект спроможне хіба що літо в Луїзіані.

Літо в Луїзіані.

Три слова, які приховують безліч сенсів. Я тут виросла. Ну, не зовсім тут. Не в Батон-Ружі. Але тут, у Луїзіані. У крихітному містечку під назвою Бро-Бридж — світовій столиці раків. Означення, яким ми чомусь пишаємося. Так само Кокер-Сіті в Канзасі може пишатися своїм мотком мотузки в п'ять тисяч фунтів завважки⁵. Це надає якогось сакрального значення геть пересічному в усьому іншому місцю.

Населення Бро-Бриджа не дотягує навіть до десяти тисяч, а це означає, що всі тут усіх знають. І, що значно важливіше, усі знають мене.

Маленькою я приїжджала сюди щоліта. У мене достолиха споминів, пов'язаних з тутешніми болотами. Про те, як ми побачили крокодилів в озері Мартін. Як я заверещала, зустрівшись очима з поглядом очиць-намистинок, що стежили за мною з-під килима водоростей. Мій брат розреготався, і ми помчали геть з криками: «Алігаторе, бувай, і мене не забувай!» Про те, як ми робили перуки з іспанського моху⁶, який звисав з дерев на нашому просторому задвірку, а потім по кілька днів вибирували червоних оксамитових кліщів з мого волосся й наносили прозорий лак для нігтів на сверблячі червоні смужки. Про те, як відривали хвіст щойно звареному лангусту й висмоктували весь вміст його голови до останку.

Але спомини про літо приносять також спомини про страх.

Мені було дванадцять, коли почали зникати ті дівчата. Дівчата, не набагато старші за мене саму. То був липень 1999 року, і це мало бути

ще одне пересічне, спекотне й вологе луїзіанське літо. Аж до того дня, коли з'ясувалося, що воно таким не буде.

Пам'ятаю, як зайшла рано-вранці до кухні, як терла заспані очі, лінолеумом тягнучи за собою м'ятно-зелену ковдру. Я спала під цією ковдрою, ще відколи була зовсім крихіткою, мені подобалися її непідрубані краї. Пам'ятаю, як бгала тканину між пальцями — такий собі нервовий тік, — коли побачила, як стурбовані батьки сидять перед телевізором і про щось стиха перемовляються.

— Що сталося?

Вони озирнулися, вражені, й вимкнули телевізор, перш ніж я встигла побачити, що саме відбувалося на екрані.

Себто вони *вважали*, що я не встигла того побачити.

— Серденько, — мовив батько, підступаючись до мене і обіймаючи міцніше, ніж зазвичай. — Нічого не сталося, люба моя. Це дрібниця.

Але це була не дрібниця. Навіть тоді я розуміла, що йдеться не про щось пусте. Те, як батько обіймав мене, те, як тремтіла материна нижня губа, коли мама відвернулася до вікна, — так само сьогодні тремтіла нижня губа Лейсі, коли дівчина примушувала себе усвідомити щось, що в глибині душі знала повсякчас. Усвідомити те, що вона відштовхувала від себе, намагаючись удати, буцімто це неправда. В очі мені тоді впав червоний напис у нижній частині екрана телевізора. Він устиг затаврувати моє єство, цей напис, ці слова, що їм судилося назавжди змінити життя, яким я його знала.

ЗНИКЛА ДІВЧИНА З БРО-БРИДЖА!

Коли тобі дванадцять років, фраза «ЗНИКЛА ДІВЧИНА» ще не несе в собі того лиховісного сенсу, що його усвідомлюєш у старшому віці. Твоя уява не береться негайно підкидати тобі всі ці жахи: викрадення, з'валтування, убивство... Пригадую, тоді майнула думка: «Як це — “зникла”?» Тоді я вирішила була, що вона заблукала.

Наш будинок стояв на ділянці площею понад десять акрів, і мені багато разів траплялося заблукати, коли я полювала на ропух на болоті чи досліджувала досі не знані ділянки лісу, видряпувала власне ім'я на незайманій корі дерева чи споруджувала фортеці з порослих мохом палиць. Якось я навіть потрапила в пастку: застрягла в маленькій

печері, лігві якоїсь тварини. Крихітний вхід до неї здавався водночас лячним і звабним. Пам'ятаю, як брат прив'язав мені до кісточки обривок старої мотузки, я лягла долілиць і поповзом рушила вперед, до прохолодної темної вирви, стискаючи в зубах брелок з увімкненим ліхтариком. Як дозволила темряві поглинути себе цілком і повністю, заповзаючи все глибше й глибше... І авжеж, пам'ятаю той нестримний жах, який охопив мене, коли я усвідомила, що не можу вибратися.

Тому, коли на екрані побачила пошукові загони, що обдивлялися чагарникові зарості та брѳохали тванню, я мимоволі замислилася над тим, що сталося б, якби я теж «зникла». Чи шукали б мене так, як шукають нині її, цю дівчину.

«Вона повернеться, — майнуло в голові. — А коли повернеться, то, авжеж, почуватиметься ніяково через те, що спричинила такий ґвалт».

Але вона не повернулася. А три тижні по тому зникла ще одна дівчина. А відтак, за чотири тижні після неї, ще одна.

До кінця того літа зникло шестеро дівчат. От вони були тут — а наступного дня здиміли. Просто розчинилися в повітрі.

Авжеж, шестеро зниклих дівчат — це багато. Але в такому містечку, як Бро-Бридж, такому крихітному, що в шкільному класі одразу впадає в очі відсутність навіть одного учня, такому тихому, що переїзд навіть однієї родини — то вже неабияка подія, зникнення шести дівчат — то був тягар, який годі витримати. На їхнє зникнення неможливо було не зважати. Це було лихо, що затьмарювало небо, наче дедалі ближча негода, від якої аж пульсують кістки. Ти її відчуваєш на доторк, відчуваєш на смак, бачиш її в очах кожної людини, що трапляється тобі на шляху.

Глибока недовіра полонила раніше таке довірливе місто, настирливими підозрами перейнялися всі мешканці. Одне-єдине не промовлене вголос питання поймало всіх нас.

«Хто наступна?»

У місті встановили комендантську годину. Крамнички й ресторани зачинялися із заходом сонця. Мені, як і всім іншим місцевим дівчатам, заборонили потикати носа надвір, коли споночіє. Та й навіть удень я відчувала, як зло чаїться в кожному закутку. Передчуття, що це буду я — що саме я стану наступною! — не полишало мене, не відступало ані на мить, воно мене душило.

— З тобою все буде гаразд, Хлоє. Тобі немає чим перейматися.

Пам'ятаю, якось уранці брат завершував пакувати наплічник, щоби їхати до літнього табору. Я ж уже вкотре плакала, адже боялася вийти з будинку.

— Їй є чим перейматися, Купере. Це все серйозно.

— Вона занадто маленька, — озвався він. — Їй лишень дванадцять. А він полює на дівчат-підлітків, пам'ятаєш?

— Купере, будь ласка!

Мама присіла навпочіпки, так, щоби наші очі були на одному рівні. Заправила мені пасмо волосся за вухо.

— Люба моя, це серйозно. Але просто будь обачною. Пильнуй.

— Не сідай в автівки до незнайомців, — зітхнув Купер. — Не тиняйся самотою темними провулками. Це все доволі очевидні настанови, Хло. Просто не будь дурепою.

— Ті дівчата не були дурепами! — заперечила мама тихо, але різко. — Їм не пощастило. Вони опинилися в хибному місці в хибний час.

Під'їжджаю до CVS, завертаю на тутешній драйв-ін. За розсувним скляним віконечком стоїть чоловік, який пакує слоїчки по паперових пакетах і запечатує їх степлером. Він відсуває віконечко, навіть не зваживши за потрібне кинути на мене оком.

— Прізвище?

— Тайлер Бріггс.

Він дивиться на мене, яка достеменно не Тайлер. Натискає кілька клавіш на комп'ютері, що стоїть перед ним, і знову звертається до мене:

— Дата народження?

— 2 травня 1982 року.

Він відвертається, передивляється вміст скриньки, маркованої літерою «Б». Дивлюся, як він бере паперовий пакунок і знову повертається до віконечка. Міцно стискаю кермо, щоби не тремтіли руки. Він сканує штрих-код, і я чую звуковий сигнал.

— Чи у вас є якісь запитання щодо приписаних ліків?

— Ні, — кажу з усмішкою. — Жодного.

Він тицяє пакунок у віконечко... у два віконечка: своє і моє. Я хапаю його, ховаю глибоко в сумочку й підіймаю скло. А відтак виїжджаю з драйв-ін, навіть не зваживши за потрібне попроцатися.

Їду кілька хвилин, сумочка, що лежить на пасажирському сидінні, аж світиться від самої присутності пігулок там, усередині. Раніше мене дивувало те, як просто виявилось забирати ліки, виписані іншим людям. Варто лишень назвати дату народження, яка відповідатиме вказаному в рецепті імені, — і більшість аптек навіть водійського посвідчення не перевірятимуть. А якщо захочуть перевірити, можна відбутися простим поясненням.

«Йой, трясця, та воно ж у мене залишилося в іншій сумочці!»

«Та я, власне, його наречена... Мені назвати адресу, за якою він прописаний?»

Завертаю до свого району, Гарден-Дістрікт, тепер попереду дорога завдовжки в милю, яка завжди змушує мене втрачати орієнтацію в просторі. Мабуть, десь так почуваються дайвери, коли розуміють, що навколо пільма, така непроглядна, що не видно навіть власної долоні за кілька дюймів від обличчя.

Я втрачаю відчуття напрямку. Втрачаю відчуття контролю. Тут ані будинків, світло з вікон яких підсвітило б шлях, ані ліхтарів, чие світиво вихопило б із темряви покручені руки дерев обабіч вулиці. Коли їдеш цією дорогою після заходу сонця, враження таке, що ти пливеш озером чорнила, розчиняєшся в безмежному ніщо, нескінченно провалюєшся в бездонну чорну вирву.

Тамую дух, із силою натискаю на педаль газу.

Нарешті інтуїтивно відчуваю, що час завертати. Вмикаю поворотник — хай навіть за мною ніхто не їде, позаду сама лишень чорнота — і заїжджаю простісінько в наш провулок, що завершується глухим кутом. Видихаю, коли перший ліхтар освітлює дорогу, що веде додому.

Додому.

Теж надто багатозначне слово. Дім — це не лишень будинок, споруда з цегли й дощок, які тримаються купи завдяки бетону й цвяхам. Це значно вагоміша в емоційному сенсі річ. Дім — це безпека, надійність. Місце, куди ти повертаєшся, коли починається комендантська година і стрілки годинника вказують на дев'яту вечора.

Але що, як твій дім не безпечний? Що, як він не надійний?

Що, як обійми, котрі зустрічають тебе на порозі, тобі відкрили ті самі руки, від яких треба чимдуж тікати? Ті самі, які хапали тих дівчат, стискали їх за горло, ховали їхні тіла... а потім ретельно відмивали бруд із пальців?

Що, як твій дім — це саме те місце, де все почалося? Епіцентр землетрусу, який зворохобив твоє місто до самісіньких підвалин? Око буревію, який розірвав родини, доли, тебе саму? Все, чим ти жила?

Що тоді?

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Зупинивши автівку на під'їзній алеї, я порпаюся в сумочці й виловлюю звідти паперовий пакунок із ліками. Розриваю його, витягаю помаранчевий слоїчок, відкручую накривку й витрушую пігулку на долоню. Відтак зминаю пакетик у паперову кульку й разом із пляшечкою кидаю його до бардачка.

Дивлюся на пігулку ксанаксу в долоні, вивчаю маленький білий опуклий овал. Згадую той дзвінок до мого офісу.

Арон Дженсен.

Двадцять років. Від споминів стискає груди, я вкидаю пігулку до рота, не даючи собі змоги поміркувати, чи варто це робити, і ковтаю насуху. Видихаю, заплющую очі. Я вже відчуваю, як ланцюг, що здушив мені ребра, поволі слабшає, дихальні шляхи відкриваються. Мене огортає спокій, те саме відчуття спокою, яке накриває щоразу, коли відчуваю пігулку на язичі. Навіть не знаю, як до пуття його описати, це відчуття, — хіба що просто як безмежне полегшення. Полегшення, схоже на те, що його відчуваєш, прочинивши дверцята шафи — і не побачивши там анічогісінько, крім одягу. Вповільнюється серцевий ритм, у голові аж паморочитися від ейфорії, коли розумієш, що ти в безпеці. Що нічого не накинеться на тебе з потемку.

Розплющую очі.

Виходжу з автівки, затраскую дверцята, двічі натискаю на кнопку замикання на брелоці. В повітрі відчувається легкий аромат спецій. Скидаю голову й приножуюся, намагаючись визначити, чим саме

пахне. Можливо, морепродукти. Якась риба. Мабуть, сусіди влаштували вечірку-барбекю. На мить я відчуваю проштрик образи через те, що мене на неї не запросили.

Вирушаю довгою брукованою стежкою до дверей. Огrom темного будинку загрозово маячить просто переді мною. Минаю вже половину шляху, аж тоді зупиняюся. Придивляюся. Коли багато років тому я купувала цю будівлю, ішлося саме про це. Про стіни й дах. Про оболонку, в яку треба вдихнути життя, — наче в поки що порожню й неживу повітряну кульку. Цей будинок був готовий до того, щоби стати домівкою, він прагнув цього й чекав на це з нетерпінням, наче малюк на перший день у школі. Але я уявлення не мала про те, як саме облаштувати його. Єдиний відомий мені дім домом узагалі називати не годилося — принаймні тепер уже не годилося. З огляду на все, що там сталося.

Пам'ятаю, як уперше увійшла в парадні двері, стискаючи в долоні ключі. Підбори цокали дерев'яними мостинами, безмежною порожнечою розходилася луна, голі білі стіни були поцятковані слідами від цвяхів, на яких колись висіли картини, — це був доказ того, що таке й справді можливо. Що тут і справді можуть народжуватися спомини, що тут можна жити. Я відкрила маленьку валізку з інструментами — маленьку червону коробку «Сам собі майстер», що її купив Купер, зтягнувши мене якимось до будівельного магазину. Я тоді з роззявленим ротом дивилася, як він укидав до валізки гайкові ключі, молотки, плоскогубці, наче відвідувач місцевої цукерні, що наповнює паперовий пакетик кисло-солодким жувальним мармеладом. Я не мала нічогісінько, що можна було б повісити на стіну, — ані картин, ані якихось прикрас, — тому забила єдиний цвях і повісила на нього ключ на металевому кільці. Самий лишень ключ, і нічого більше. І це вже був прогрес.

І от зараз я дивлюся на все, що зробила відтоді з цим будинком, щоби створити враження, буцімто даю раду власним проблемам, — це приблизно те саме, що макіяжем намагатися замаскувати синьо-червоний басамак чи повісити браслетик-вервицю на розкрайний власноруч зап'ясток. Чому саме так переймаюся з приводу того, яке враження справлю на сусідів, що проходять повз моє обійстя, вигулюючи своїх песиків на шворці, я насправді зеленого поняття не

маю. На ґанку висить садова гойдалка, але вона завжди вкрита шаром блідо-жовтого пилку, тому намарно вдавати, буцімто нею користуються.

Декоративні рослини, що їх з таким завзяттям колись купила й посадила, я ж таки згодом занехаяла до смерті, і тепер тонкі брунатні пагони двох моїх нефролепісів⁷ скидаються на напівперетравлені кістки якоїсь дрібної тваринки, які знайшла в шлунку сови, котру якимось препарувала на уроці біології у восьмому класі. Шкарубкий брунатний килимок з написом «Ласкаво просимо» лежить під дверима. Бронзова поштова скринька у вигляді величезного конверта закріплена на стіні будинку. Вона обурливо непрактична, з отвором завузьким навіть для того, щоби крізь нього просунути долоню, що вже казати про двійко буклетів, надісланих колишніми однокласниками, які стали агентами з нерухомості після того, як з'ясувалося, що подавати надії легше, ніж їх виправдовувати.

Іду далі, поклавши собі, що викину нарешті цей дурнувятий конверт і придбаю нормальну, звичайну поштову скриньку, таку як у всіх. А ще я розумію, що мій будинок здається мертвим. Він єдиний у всьому кварталі, де на вікнах немає гірлянди-підсвітки, де з-за опущених жалюзі не блимає екран телевізора. Єдиний будинок без жодної ознаки життя там, усередині.

Підходжу ближче. Ксанакс огортає свідомість штучним спокоєм.

Але попри це щось мені муляє. Щось тут не так. Щось по-іншому. Роззираюся, роздивляючись подвір'я: маленьке, але доглянуте. Моріжок підстрижений, попід парканом із необробленої деревини — чагарник, покручене віття дуба відкидає тіні на гараж, до якого я жодного разу не ставила автівки. Дивлюся на будинок, який тепер лишень за кілька футів⁸ попереду. Мені здається, що бачу якийсь рух за фіранками, але я мотаю головою та змушую себе рушити далі.

«Без дуроштів, Хлоє. Думай тверезо».

Я вже вставляю ключ у замкову шпарину, вже повертаю його... коли до мене раптом доходить, що не так, що саме змінилося.

Світло на ґанку вимкнене.

Світло на ґанку, яке я завжди, завжди залишаю ввімкненим — навіть коли сплю, навіть попри те, що промінь сотається мені на подушку

крізь просвіток у шторах, — зараз вимкнене. Я ніколи не вимикаю світла на ґанку. Я, мабуть, вимикача не торкнулася жодного разу, відколи тут поселилася. Саме тому будинок здається таким безживним, розумію нарешті. Адже ніколи досі я не бачила його таким темним, цілком і повністю позбавленим світла.

Навіть попри ліхтарі на вулиці, тут страшенно *темно*. Хтось може підкрастися до мене ззаду, і я навіть не...

— *СЮРПРИЗ!*

Верещу і пхаю руку в сумочку, намацуючи перцевий балончик. Усередині будинку вмикається світло, і я витріщаюся на цілий натовп у вітальні — людей тридцять, а може, навіть сорок, і всі вони дивляться на мене й усміхаються.

Серце так тарабанить у грудях, що я насилу здатна вимовити бодай слово.

— Боже ми...

Затинаюся, роззираюся. Шукаю якусь причину. Якесь пояснення. І не можу знайти.

— Боже *милий!* — Я нарешті розумію, що досі тримаю руку в сумочці, стискаючи перцевий балончик із силою, яка навіть саму мене дивує. Хвиля полегшення накриває, коли я розтискаю пальці й витираю спітнілі долоні об підбій сумочки. — Що... що тут відбувається?

— А на що це схоже? — лунає гучний голос ліворуч.

Я озираюся й бачу, як натовп розступається, пропускаючи наперед чоловіка.

— Це вечірка!

А це Тайлер, убраний у витерті темні джинси і обтислий блакитний блейзер. Він широко всміхається мені, білосніжні зуби здаються ще бездоганнішими на тлі смаглявої шкіри, русяве волосся зачесане на бік. Барабанний дріб мого серця поволі вповільнюється. Рука повзе від грудей до щоки, і я відчуваю, що шкіра пашіє дужче й дужче. Видушую зняковілу усмішку, коли Тайлер простягає мені келих вина. Приймаю його вільною рукою.

— Це вечірка на нашу честь, — оголошує він, міцно пригортаючи мене. Я відчуваю запах його гелю для душу, дезодоранту з ароматом прянощів. — На честь наших заручин.

— Тайлере... Що... Що ти тут робиш?

— Узагалі-то, я тут живу.

Натовп вибухає реготом, і Тайлер стискає моє плече, досі всміхаючись.

— Ти ж наче мав поїхати з міста, — кажу. — Я вважала, що ти не повернешся аж до завтра...

— Ну, щодо цього я тобі збрехав, — озивається він, і присутні знову регочуть. — Ти здивована?

Роздивляюся ціле море людей, що юрмляться, вичікувально витріщаючись на мене. Замислююся над тим, чи дуже голосно я верещала.

— А хіба з *голосу* було не зрозуміло?

Примирливо скидаю руки, і натовп знову регоче. Хтось у задніх рядах підбадьорливо вигукує «Гірко!», інші підхоплюють, і під свист і аплодисменти Тайлер обіймає мене й цілує в губи.

— Їм треба усамітнитися! — лунає чийсь вигук, і присутні знову заходяться реготом. Гості розпорошуються будинком, наново наповнюють келихи, спілкуються, нагортають купи наїдків на паперові тарілки. Я нарешті розумію, що за запах відчула там, на подвір'ї. Приправа «Олд Бей»⁹.

Дивлюся на таріль із вареними крабами, що стоїть на столі для пікніка на затильному ганку, і враз почуваюся присоромленою через те, як переймалася, що мене не запросили на вечірку, котру, як я вважала, улаштували сусіди.

Тайлер дивиться на мене, шкірється, насилу стримуючи сміх. Даю йому стусана в плече.

— Ненавиджу тебе, — кажу, відповідаючи усмішкою на його усмішку. — Ти ж мене достобіса налякав!

Він лише сміється тим глибоким сміхом, який підкорив мене рік тому й досі справляє на мене просто-таки гіпнотичний вплив. Тепер уже я обіймаю його й цілую, цього разу як годиться, без пильного нагляду всіх наших друзів. Відчуваю теплоту його язика у себе в роті, насолоджуюся тим, як його присутність фізично змушує моє тіло розслабитися, уповільнює серцевий ритм, швидкість дихання, так само як це робить ксанакс.

— Ти не залишила мені вибору, — каже він, відпиваючи ковток вина.
— Я просто мусив так учинити.

— Серйозно? — питаю я. — Чого б це?

— А того, що ти сама відмовлялася щось організувати, — каже він.
— Ані дівич-вечора, ані вечірки з подарунками...

— Я ж не студентка коледжу, Тайлере. Мені тридцять два роки. Тобі не здається, що все це трохи інфантильно?

Він дивиться на мене, звівши брову.

— Ні, мені не здається, що це *інфантильно*. Як на мене, це прикольно.

— Ну, ти ж знаєш, у мене немає нікого, хто міг би допомогти все це спланувати, — виправдовуюсь я, дивлячись на вино, яке погойдую в келиху. — Ти ж у курсі, Купер не взявся б за вечірку, а *матінка*...

— Я в курсі, Хло. Я просто тебе під'юджую. Ти заслуговуєш на вечірку, тому я тобі її влаштував. Усе просто.

У грудях з'являється тепле відчуття, я стискаю Тайлерову руку.

— Дякую, — кажу. — Це було справді дивовижно. Я мало не дістала серцевого нападу.

Він знову сміється, одним ковтком допиваючи вино.

— Але це дуже багато для мене означає. Я кохаю тебе.

— І я тебе. А тепер іди потуси трохи. І випий уже нарешті своє вино, — каже він, провівши пучкою пальця по узніжжю мого келиха, з якого я досі не пригубила. — Розслабся нарешті.

Я підношу келих до губ і вихиляю його, а тоді змішуюся з натовпом у вітальні. Хтось вихоплює в мене спорожнілий келих і пропонує обновити, хтось пхає мені таріль із сиром і крекерами.

— *Ти, мабуть, помираєш від голоду! Ти завжди працюєш аж допізна?*

— *Певно, що так! Це ж Хлоя!*

— *Хочеш шардоне, Хло? Здається, до того ти пила піно, але ж різниці наче жодної!*

Минають хвилини чи, може, години. Щоразу, коли я заходжу до нової частини будинку, до мене підходить нова людина з *привітаннями* й повним келихом, ставить ті самі запитання, хіба в іншому порядку, і все це відбувається швидше, ніж росте купа порожніх пляшок у кутку.

— То як, це пасує до визначення «хильнути чогось найближчим часом»?

Озираюся й бачу Шеннон, яка стоїть у мене за спиною, широко всміхаючись. Вона сміється і обіймає мене, цьомкнувши в щоку, як завше це робить. Відчуваю липкий доторк вуст до шкіри. Згадую отриманий від неї електронний лист.

P.S. Як щодо того, щоби хильнути чогось найближчим часом? Конче треба обговорити подробиці прийдешнього ВИЗНАЧНОГО ДНЯ!

— Ах ти ж маленька брехуха! — вигукую, намагаючись утриматися від бажання витерти відтиск від помади, який, я відчуваю це, залишився на щоці.

— Каюся, винна, — каже вона, усміхаючись. — Я мала бути впевнена, що ти нічого не запідозриш.

— Що ж, тобі це вдалося. Як твої?

— Усе гаразд, — відповідає Шеннон, крутячи обручку на пальці. — Білл на кухні, пішов узяти ще наїдків. А Райлі...

Вона роззирається, вдивляється у людські хвилі. І, здається, нарешті знаходить ту, кого шукала, бо усміхається й киває головою.

— Райлі отам, у кутку, зависає з телефоном. *Яка несподіванка!*

Озираюся й бачу дівчину-підлітка, яка скоцюрбилася на стільці, несамовито строчачи щось на своєму айфоні. Вона в коротенькій червоній сукенці без рукавів і в білих кросівках, волосся в неї світло-каштанове. Схоже, їй неймовірно нудно, і я не можу втриматися від сміху.

— Ну, взагалі-то, їй п'ятнадцять років, — лунає голос Тайлера. Озираюся і бачу його обіч себе. Він усміхається. Відтак підходить до мене, обіймає за талію, цілує в чоло. Мене завжди вражало те, як він так завиграшки втручається в кожну розмову, докинувши фразу, яка бездоганно пасує до ситуації, — наче увесь цей час був поруч і чув усе до останнього слова.

— Еге ж, ще б пак, — каже Шеннон. — Вона тепер під домашнім арештом, і саме тому ми притягли її з собою. Вона сердита на нас, бо примусили її тусити зі *стариганями*.

Усміхаюся, і досі дивлячись на дівчинку. Спостерігаю за тим, як вона мимохіть накручує локон на палець, як закушує губу, вчитуючись в отримане повідомлення.

— І за що ж її покарано?

— За втечу, — пояснює Шеннон, пустивши очі під лоба. — Ми заскочили її, коли вона *опівночі* вибиралася з вікна своєї спальні. Уявляєш, зробила оту довбану мотузку з простирадл, геть-чисто як у клятому кіно. Це ж іще поталанило, що не скрутила собі в'язи!

Сміюся, затуляючи рота долонею.

— Присягаюся, коли ми з Біллом щойно почали зустрічатися і він сказав, що в нього є десятирічна дочка, я якось не надала цьому великого значення, — каже Шеннон стиха, дивлячись на пасербицю. — Відверто кажучи, я навіть вважала, що мені поталанило. Уже готове дівчисько, геть-чисто на замовлення, без усіх цих брудних пелюшок і вереску вночі. Вона була такою милою! Просто вражає, як усе змінюється, коли починається підлітковий вік. Вони ж просто перетворюються на чудовиськ.

— Ну, це не так уже й довго триватиме, — каже Тайлер. — Настане день, і все це перетвориться на спомини.

— Божечки, як я на це сподіваюся... — сміється Шеннон, відпиваючи ще вина. — Він у тебе й справді янгол, ти в курсі? — звертається вона вже до мене, давши Тайлеру легенького стусана в груди. — Так усе спланував... Ти не уявляєш, скільки часу в нього пішло на те, щоби всіх зібрати...

— Так, я знаю, — озиваюсь я. — Я на нього не заслуговую.

— Добре, що ти не звільнилася на тиждень раніше. Еге ж?

Вона легенько штурхає мене ліктем, і я всміхаюся, дуже чітко згадавши нашу з Тайлером першу зустріч.

Це була одна з тих випадкових зустрічей, які легко могли б так і залишитися чимось геть незначущим. От ти зачепилася плечем за чийсь оголене плече в автобусі і пробурмотіла «перепрошую», перш ніж кожен із вас вирушить власним шляхом. От ти позичила ручку в чоловіка в барі, коли у твоїй закінчилося чорнило; чи віднесла гаманець, залишений у візку супермаркету, до припаркованої на стоянці автівки, поки та ще не поїхала геть. Зазвичай ці епізоди завершуються хіба що усмішкою й словами подяки.

Але інколи вони таки до чогось ведуть. Чи то навіть не до чогось — до всього.

Ми з Тайлером познайомилися в центральній лікарні Батон-Ружа. Він заходив до будівлі, я з неї виходила. Чи то, відверто кажучи, радше дибала, бо вага мого офісного причандалля мала от-от прорвати дно картонної коробки. Я би пройшла повз нього, бо огляд мені затуляла коробка, ще й дивилась я собі під ноги, бо пильнувала кожен крок на шляху до дверей. Так, я би просто пройшла повз, якби не почула його голос.

— Допомога потрібна?

— Ні-ні, — запевнила я, переміщуючи вагу з однієї руки на другу і навіть не зупиняючись. Автоматичні двері були вже менш ніж за ярд від мене. Автівка стояла на подвір'ї, двигун був увімкнений. — Я впораюся.

— А дозвольте-но я вам таки допоможу...

Я почула кроки в себе за спиною. Відчула, як вага коробки трохи зменшилася, коли його рука ковзнула попід мою.

— Боже милий! — видихнув він. — Що у вас там?

— Переважно книжки. — Я відкинула пасмо вологого від поту волосся з чола, коли він нарешті забрав у мене коробку. І саме тоді вперше побачила його обличчя — біляве волосся й світлі вії, зуби, що ще в підлітковому віці запізналися з недешевим лікарем-ортодонтом і, мабуть, кілька разів пройшли процедуру відбілювання. Я бачила його біцепси, що горбилися під тонкою блакитною сорочкою, коли незнайомиць підняв уміст мого життя в повітря й уместив собі на плече.

— Вас звільнили?

Я рвучко озирнулася й уже розтулила була рота, готова огризнутися, але він пильно дивився на мене — і я завважила вираз його обличчя. Лагідний погляд, який іще пом'якшав, поки чоловік удивлявся в моє лице, вивчаючи кожну рису.

Він дивився на мене так, як дивився б на давню подругу, його зіниці ніби пропалювали мені шкіру, видивляючись щось знайоме в рисах. На губах у нього з'явилася тямуща усмішка.

— Я просто пожартував, — сказав він, знову зосередившись на коробці. — У вас надто щасливий вигляд як для людини, яку

звільнили. До речі, хіба вас не мали супроводжувати сек'юриті, тримаючи попід білі руки, а потім викинути на бруківку перед входом? Хіба зазвичай не так ведеться?

Гмикнувши, я не втрималася від смішка. Ми вже вийшли на стоянку, він примостив коробку на дах моєї автівки, схрестив руки на грудях і озирнувся на мене.

— Я сама звільнилася, — пояснила йому, і ці слова прозвучали так рішучо, що на мить на очі мало не навернулися сльози. Центральна лікарня Батон-Ружа була моїм першим місцем роботи, моїм єдиним місцем роботи. Моя тутешня колега Шеннон стала моєю найближчою подругою. — Сьогодні був останній робочий день.

— Що ж, вітаю, — промовив незнайомец. — І куди ви далі?

— Розпочинаю власну практику. Я медичний психолог.

Він присвиснув, зазирнувши в коробку, що стояла на даху моєї автівки. Щось зацікавило його, і він збентежено похитав головою, а відтак нахилився й видобув одну з книжок.

— Цікавитесь вбивствами? — спитав він, роздивляючись обкладинку.

У грудях щось стиснулося, очі прикипіли до коробки. Саме тієї миті я згадала, що поруч із моїми підручниками з психології лежав стос книжок про злочини, написаних за мотивами реальних подій: «Диявол у білому місті»¹⁰, «Холоднокрівне вбивство»¹¹, «Чудовисько з Флоренції»¹².

Але, на відміну від багатьох, я читала ці книжки не задля розваги. Я читала їх для самоосвіти. Для того, щоб зрозуміти, щоби проаналізувати всіх цих людей, які забирають життя в інших. Я поглинала їхні історії, викладені на книжкових сторінках, так, наче всі ті люди були моїми пацієнтами, які лежать на обіп'ятій шкірою кушетці, звіряючи мені на вухо власні таємниці.

— Можна й так сказати.

— Я вас не засуджую, — додав він, крутячи книжку в руках. Я побачила назву. «Опівночі в саду добра і зла»¹³. Аж тоді чоловік розгорнув її та заходився гортати сторінки. — Люблю цей роман.

Я чемно всміхнулася, не знаючи, що ж на це відповісти.

— Мені вже час, — сказала, показуючи на автівку і простягаючи йому руку. — Дякую, що допомогли.

— Немає за що дякувати, докторко...

— Девіс, — сказала я. — Хлоя Девіс.

— Що ж, докторко Хлоє Девіс, якщо колись вам знадобиться перенести ще якісь коробки...

Він сунув руку до задньої кишені штанів, витяг портмоне, з нього видобув візитку і вклав її між сторінками книжки.

Відтак згорнув книжку і простягнув мені.

— Ви знатимете відтепер, де мене знайти.

Він усміхнувся, підморгнув, аж тоді відвернувся й пішов до лікарні. Коли за ним зачинилися автоматичні двері, я глянула на книжку, що її досі тримала в руках, пробіглася пальцями по глянсовій обкладинці. Між сторінками, де лежала його візитівка, була прогалина, я встромила в неї ніготь і розгорнула книжку. Глянула на візитівку, відчувши, як химерно стиснулося щось у грудях, коли я побачила його ім'я.

Якимось чином я знала, що з Тайлером Бріггсом ми бачилися не востаннє.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Вибачившись перед Шеннон і Тайлером, я вислизаю крізь розсувні двері. Коли я виходжу на затильний ганок, стискаючи вже четвертий келих алкоголю, у мене паморочиться в голові. Нескінченна балаканина ні про що дзижчить у вухах, пляшка вина, яку я вже встигла видудлити, гуде в мозку. Надворі й досі спекотно, але вже дме свіжий вітерець. Натомість у будинку страшенна задуха від того жару, що його випромінюють тіла сорока людей напідпитку.

Підходжу до столика для пікніка. Бачу цілу купу раків, кукурудзу, ковбаски, картоплю, які й досі парують, розкладені на газеті. Відставивши келих, хапаю рака, заходжуся відкручувати голову, дозволяючи рідині стікати собі на зап'ясток.

Аж тоді чую за спиною якийсь рух. Кроки.

— Не бійся, це я, — лунає голос.

Рвучко озираюся й бачу в довколишньому потемку ще темніший силует просто перед собою. Миготить ясно-червоний вогник затиснутої в пальцях цигарки.

— Я знав, що ти не любиш сюрпризів.

— Купе!

Кидаю рака на стіл і підходжу до брата. Обіймаю його за шию, вдихаю знайомий запах. Нікотин і м'ятна жуйка. Я настільки здивована його появою, що навіть пропускаю повз вуха зауваження щодо сюрпризів.

— Привіт, сестричко.

Відсторонююся, удивляючись у його обличчя. Він здається старшим, ніж тоді, коли я бачила його востаннє, але для Купера це нормально. У нього наче роки йдуть за місяці, волосся сивішає на скронях, зморшки на чолі глибшають чи не щодня. Але попри це Куп із тих хлопців, хто з віком стає лишень привабливішим. У коледжі сусідка по кімнаті називала його срібним лисом, коли волосся в нього на потилиці ставало шпакуватим.

Чомусь це закарбувалося в моїй пам'яті. Як на мене, то досить точний опис, слово честі. Купер здається зрілим, елегантним, розважливим, спокійним. Наче у свої тридцять п'ять він бачив у цьому світі більше, ніж переважна більшість людей бачить за все життя.

Я розтискаю обійми.

— А я не помітила тебе там, у будинку, — це звучить голосніше, ніж я сподівалася.

— То через натовп, — озивається він зі сміхом. Робить останню затяжку, викидає недопалок на землю й роздушує його ногою. — І як воно — коли тебе оточили водночас сорок душ?

Знизую плечима.

— Мабуть, непогана практика напередодні весілля.

Його усмішка трохи блякне, але він швидко оговтується. Ми обоє вдаємо, буцімто нічого не сталося.

— І де ж Лорел? — питаю я.

Купер засовує руки в кишені й дивиться кудись мені за плече. Очі його набувають відстороненого виразу. Я вже знаю, що зараз почую.

— Вона більше не становить частини цього рівняння.

— Прикро це чути, — кажу я. — Вона мені подобалася. Здавалася такою милою...

— Так, — киває брат. — Вона й справді була милою. І мені теж подобалася.

Якусь мить ми мовчимо, дослухаючись до гомону голосів там, у будинку. Ми обоє розуміємо, як важко будувати стосунки після того, крізь що ми пройшли. Усвідомлюємо, що здебільшого з цього просто нічого не виходить.

— Ну то як, хвилюєшся? — питає він, кивнувши в бік будинку. — Через весілля й усе це?

Сміюся.

— «Усе це»? От умієш ти добирати слова, Купе!

— Ти розумієш, про що я.

— Так, я розумію, про що ти, — киваю. — І так, я хвилююся. А ти міг би дати йому шанс.

Купер дивиться на мене, ледь примруживши очі. Я не дуже впевнено тримаюся на ногах.

— Це ти про що? — питає він.

— Про Тайлера, — відповідаю. — Я знаю, він тобі не подобається.

— І нащо ти це кажеш?

Тепер моя черга примружуватися.

— Що, наша пісня гарна й нова, починаймо її знову?

— Він мені подобається! — вигукує брат, скинувши руки вгору на знак того, що здається. — А нагадай-но мені, чим він у тебе займається?

— Фармацевтичним маркетингом.

— *Фармацен*тичним маркетингом? — форкає він. — Це, типу, ліки за цент? Серйозно? Здається, це не той варіант, який тобі потрібен.

— Фармацевтичний, — кажу я. — Через «в».

Купер регоче, витягає з кишені пачку і затискає чергову цигарку губами. Простягає пачку й мені, але я хитаю головою.

— Оце вже більше схоже на правду, — каже він. — Надто вже в цього перця налощені черевики, щоби він збував пігулки за цент.

— Доста, Купе, — кажу я, схрестивши руки на грудях. — Я ж саме про це й кажу.

— Просто, як на мене, усе це якось надто швидко, — каже він, клацнувши запальничкою. Підкурює цигарку, затягується. — Ви ж знайомі... скільки? Двійко місяців?

— Рік, — кажу я. — Ми разом уже рік.

— Отже, ви *знайомі* рік.

— То й що?

— І як можна зрозуміти, що то за людина, усього лишень за рік? Він тебе хоч зі своєю родиною знайомив?

— Ну, взагалі-то, ні, — визнаю я. — У них не дуже близькі стосунки. Але, на Бога, Купе... Ти й справді пропонуєш робити щодо Тайлера якісь висновки на основі того, яка в нього родина? От кому-кому, а тобі це точно не личить. Родина — то дурня.

Купер знизує плечима. Замість відповіді вчергове затягується. Його лицемірство страшенно мене дратує. Брат завжди вмів допекти мені до печінок — геть-чисто жук-скарабей, пробратися попід шкіру й жерти мене живцем. Ба більше, він поводитьься так, наче сам цього навіть не помічає. Наче він не усвідомлює, як його слова мене ранять, як боляче вони крають мені душу. Я відчуваю раптове бажання й собі завдати йому болю у відповідь.

— Послухай-но... — кажу. — Мені прикро, що в тебе не склалося з Лорел, і з іншими також, але це не дає тобі жодного права мені заздрити. Якби ти просто дозволив собі ставитися до людей з відкритим серцем замість того, щоби повсякчас бути таким поганцем, тебе б здивувало, як би все змінилося.

Купер мовчить, і я розумію, що перегнула палицю. Мабуть, це все вино. Воно робить мене незвично прямодушною. Незвично жорстокою. Купер із силою затягується, видихає дим.

Зітхаю.

— Я не хотіла тебе скривдити.

— Ні, ти маєш слухність, — каже він, підходячи до краю ганку. Спирається на бильця тераси, схрещує ноги. — Я це визнаю. Але цей хлоп щойно влаштував тобі вечірку-сюрприз, Хлоє. Ти боїшся темряви. Дідько, та ти ж геть усього боїшся!

Тарабаню пучками пальців по келиху з вином.

— Він повністю вимкнув освітлення в будинку й запросив сорок душ людей, щоби ті заверещали, щойно ти увійдеш. Та він же ж тебе до півсмерті налякав! Я бачив, як ти схопилася за сумочку. І я знаю, що ти збиралася звідти витягти.

Я мовчу, зніяковіла через те, що він це збагнув.

— Якби він знав, яка ти параноїчка... то хіба б таке утнув, як гадаєш?

— Він хотів як краще, — запевняю. — Ти ж знаєш, він просто хотів як краще.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ